

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **V. S. V.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 12. 2015, čj. MV-56962-5/SO/sen-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 2. 2016, čj. 30 A 31/2016-21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a argumenty kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 28. 3. 2012, čj. OAM-2052-10/DP-2012, bylo zastaveno správní řízení ve věci žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Odvolání žalobce žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla a napadené prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.

[2] Proti rozhodnutí žalované se žalobce bránil žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni. Soudní poplatek za tuto žalobu však spolu s jejím podáním neuhradil. Krajský soud proto výzvou ze dne 8. 2. 2016, čj. 30 A 31/2016-11, žalobce k zaplacení soudního

poplatku vyzval ve lhůtě jednoho týdne od doručení této výzvy. Výzva byla žalobci prostřednictvím jeho zástupce doručena dne 8. 2. 2016. Vzhledem k tomu, že žalobce ve stanovené lhůtě soudní poplatek nezaplatil, krajský soud usnesením ze dne 24. 2. 2016, čj. 30 A 31/2016-21, řízení o žalobě zastavil.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti proti tomuto usnesení, resp. jejím doplnění, namítl, že krajský soud řízení o žalobě pro nezaplacení poplatku zastavit nemusel. Postup krajského soudu stěžovatel označil za přepjatě formalistický ve smyslu judikatury Ústavního soudu, neboť se jednalo o řízení v pobytové věci, která je pro stěžovatele mimořádně důležitá. Zastavení řízení je dle stěžovatele důsledkem nedorozumění, jelikož soudní poplatek v požadované výši zaplacen byl, byť po marném uplynutí pořádkové lhůty.

[4] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti a předpoklady věcné projednatelnosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, napadá rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.). Důvodnost kasační stížnosti poté posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom, že by napadené rozhodnutí či řízení jeho vydání předcházející trpěly vadami, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovatelově námitce, dle níž zastavení řízení o žalobě představovalo přepjatý formalismus krajského soudu.

[8] Předně Nejvyšší správní soud v této souvislosti poznamenává, že soudní poplatek byl splatný již současně s podáním žaloby, tedy dne 4. 2. 2016 [§ 4 odst. 1 písm. a), ve spojení s § 7 odst. 1 věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích]. Vzhledem k tomu, že stěžovatel spolu s podáním žaloby soudní poplatek nezaplatil, postupoval krajský soud v souladnu s § 9 odst. 1 a 3 zákona o soudních poplatcích; stěžovatele k zaplacení poplatku vyzval v jím stanovené přiměřené lhůtě jednoho týdne s poučením, že v případě nezaplacení řízení zastaví. Nelze přitom přehlédnout, že lhůta pro zaplacení soudního poplatku marně uplynula dne 15. 2. 2016, přičemž krajský soud řízení kasační stížností napadeným usnesením zastavil až 24. 2. 2016; usnesení nabylo právní moci 25. 2. 2016. Stěžovatel mohl soudní poplatek zaplatit až do právní moci rozhodnutí o zastavení řízení (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích) a zastavení řízení tím odvrátit.

[9] Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že rozhodnutí v pobytových věcech mohou mít závažný dopad do života cizince. Stěžovatel, který byl po celou dobu soudního řízení zastoupen zvoleným advokátem, měl však dostatek času na to, aby soudní poplatek zaplatil, přičemž zákonem stanovený důsledek jeho nezaplacení byl nejméně jeho zástupci nepochybně znám. Zastavení řízení o žalobě tudíž nelze přičítat „přepjatému formalismu“

pokračování

krajského soudu, nýbrž jen a pouze liknavosti buď samotného stěžovatele nebo jeho zástupce, jenž jako znalec práva měl být s důsledky nesplnění poplatkové povinnosti srozuměný. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že stěžovatel následně soudní poplatek dne 1. 3. 2016, tedy téměř měsíc po vzniku poplatkové povinnosti, zaplatil (záznam o složení na č. l. 25 spisu krajského soudu).

III. Závěr a náklady řízení

[10] Nedůvodnou kasační stížnost proto Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[11] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, nemá ani jeden z nich dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. května 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu